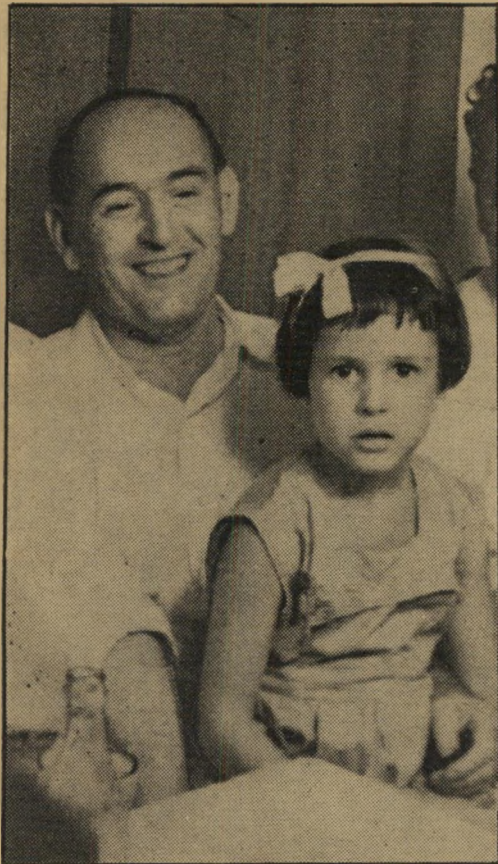

קשה כשאוכל קנאה

מואשם יחיאל פוננסקי ובתו

"עוד שמלה?"

למאהב אשתו מידה כנגד מידה. אך לרוב העדיף הבעל, בשל חשבון זה או אחר, למלא את פיו מים. כשאירע האסון לגולדמן, כבר הפך הסייף בינתיים למגוחך, רצח האשה אסור על פי החוק, ואילו התאבדות — קורבן גדול מדי. גולדמן תפס בנשק היחיד שנראה לו כמתאים לדור־קרב נוסח המאה ה-20: הכרוז ודעת הקהל. "יכולת לפנות גם לבית המשפט, לתבוע צדק", אמר. "אך הצדק יקר מדי, ואני פועל פשוט."

כתובת בלתי ידועה

למחרת הופעת הכרוז ירדו כל גיבוריו למחרת. פוננסקי נעדר מביתו וממשרדו, השאיר אחריו הודעה מעורפלת נוסע לטבריה. דירתה החדשה של מרטה, בבית משותף ברחוב קורדובה, נשארה ריקה ואיש לא ידע לאן נעלמה הדיירת. גם גולדמן נעלם, מיד עם סיום מלאכתו. בבית החרושת ידעו רק כי התחלף עם שומר אחר, באמתלה שהוא צריך לנסוע לירושלים.

כעבור כמה ימים חזר. פניו הקמוטים לא נראו שמחים ביותר, כל הופעתו הביעה משבר נפשי עמוק. אולם הוא לא פחד מתוצאות מעשהו.

"משפט?" אמר, "איני חושב שהוא יתבע אותי. הוא לא יהיה מעוניין בפרסומת."

החיצוני לגיבורה של טרגדיה. אולם הוא נקלע למצב זה בכף הקלע של הגורל, שלבש במקרה זה את דמותו של יחיאל פוננסקי.

לפני שנים רבות גרו בקומה ב' של בית ישן וגדול ברחוב בילו בתל־אביב, שתי משפחות: פוננסקי וגולדמן. יחיאל פוננסקי היה שרברב שמצב עסקיו לא היה מזהיר ביותר, ואילו מרדכי גולדמן השתכר את פתילתו בשמירה על בית־החרושת לממתקים ליבר. שתי המשפחות חיו בידדות רבה משך 15 שנה; אשתו של פוננסקי עזרה לבעלה בעסקיו ואשתו של גולדמן, מרטה (43), הסתפקה בתפקיד של עקרת בית מעולה, גידלה את שני בניה במסירות.

עברו שנים. גולדמן נשאר שומר צנוע בבית־החרושת ואילו פוננסקי עשה חיל בעסקיו. הוא התעשר, נעשה קבלן בניין, בעל מחסנים לחומרי בניין, אדם ידוע בעולם המסחר של תל־אביב.

הסכרה מוצלחת מדי

האידיליה הדומ־משפחתית החלה להתערער רק אחרי שהגיעה ארצה מבלגיה גיסתו של גולדמן. היא נהגה לטפח בהפרזה את מראה החיצוני, אהבה מותרות ופאר. גולדמן, שחש מפני השפעת גיסתו על מרטה אשתו, ניסה לשכנע אותה שתניח להם לנפשם — אך לשווא. בארץ נשבו רוחות חדשות. החיים הצנועים שהיו נהוגים ביישוב החלו נראים עלובים ומפגרים אחרי רוח הזמן. העושר, ההצלחה, הפאר החיצוני, כבשו מקום בראש סולם הערכים החדש שהלך והתגבש.

רוח זו לא פסחה גם על הבית ברחוב בילו. מרטה נשמעה יותר לאחותה מאשר לבעלה, השומר הפשוט. גולדמן חיפש עצה. הוא פנה ליחיאל, ידו הוחיק. "דבר אתה עם מרטה", ביקש ממנו, "לך יש יותר השפעה עליה". פוננסקי קיבל עליו את התפקיד ברצון.

אך עד מהרה הבחין גולדמן בכך שפוננסקי מילא את התפקיד ביתר מסירות והתלהבות משהיה רוצה. תחילה חשב כי זהו חלק מן התוכנית להילחם בהשפעת הגיטה, אולם כשתפס יום אחד פתק של פוננסקי לאשתו, בו ביקש ממנה להיפגש איתו, הבין שאמצעי ההסכרה הרחיקו לכת.

עניין של כסף

מאותו יום הפכו החיים בבית הגדול והישן לגיהנום. היה זה מצב קשה מנשוא: כל המעורבים בעניין עברו כבר מזמן את גיל הנעורים, לשתי המשפחות היו בנים ובנות מבוגרים. אך האהבה המאוחרת היתה חוקה יותר מההגיון, מחיי המשפחה, מהכל: מרטה נטשה את בעלה ושני בניה, פוננסקי את אשתו ושלושת ילדיו. בנו הבכור ניסה להניא אותו מדרכו — אך הנסיון הסתיים במריבה חריפה.

שני הנאהבים יצאו את הבית, החלו בחיים חדשים. פוננסקי קנה לאהובתו דירה מהודרת בצפון תל־אביב ואילו הוא עצמו השתקע בדירה אחרת, לא הרחק ממנה.

אך גולדמן לא האמין באמיתות אהבה זאת. כל העניין, טען, לא היה אלא עניין של כסף, אשר הוא שסינוור את עיניו אשתו והוליד אותה שולל. "מה הוא מסוגל לתת לה?" שאל בועם. "חיים משפחתיים? כבוד? לא! כל מה שהוא יכול לתת לה זה עוד ביקור בבית־קפה, עוד שמלה. זה אולי טוב בשביל ילדה צעירה — לא בשביל אם לילדים."

הצדק יקר מדי

זמן רב ניסה גולדמן במוצא מוצא מן המועקה. בימי קדם, אם בגדה אשה בבעלה, יכול היה הבעל להזמין את המאהב לדור־קרב, לרצות את אשתו, להתאבד. היו גם מקרים, בעיקר בספרו של בוקצ'ין הדיקטור, שהבעל המרומה מדד

דמות כפופה, נושאת חבילת כרוזים וקופסת דבק, חמקה מרחוב לרחוב באפולוית של ערב שבת, נעצרה מדי פעם להדביק כרוז בתנועות חטופות. למחרת בבוקר נתגלה לעיני המשכמים שבין תושבי תל־אביב הכרוז, שכדוגמתו סרם נראה בארץ.

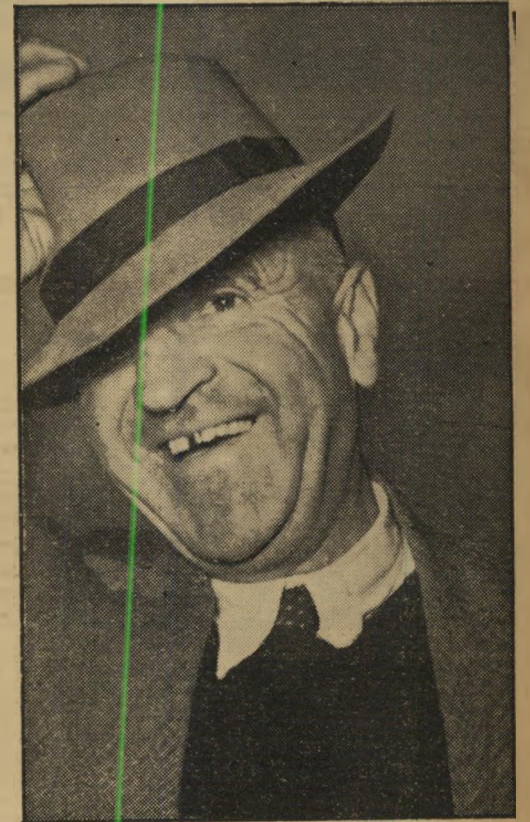
הכרוז שנדפס על גיליון ניר לבן ונוארר בגודל שהזכיר מאוד את כרוזי המחחרת בשעתה, נשא תמונה קטנטנה ואותיות גדולות. התמונה והאותיות — שתיהן היו מוקדשות לתיאור דמותו של יחיאל פוננסקי, גבר מקריח בגיל העמידה, כפי שנצטייר בעיניו של החתום מטה.

בתמונה נראה פוננסקי כשהוא מחייך בשביעות רצון עצמית, דבר שעמד בסתירה מורה לחופן הכרוז. כי הכרוז לא השתמש במלים עדינות ביותר על מנת לתאר את מעלליו של קורבנו. כל מלה היתה פצצה של רוגז, עלבון, כאב וזעם איך־אונים.

משך כמה ימים היה הכרוז לסנסציה העיקרית ברחובות העיר. עשרות אנשים הצטופפו סביב כל כרוז, תוכנו עבר מפה לאוזן. היה ברור כי מאחורי "כרוז פוננסקי" הסתתרה טרגדיה אנושית גדולה. אך היתה זאת טרגדיה מהולה במסתורין, כי האיש שהקדיש שורות כה רבות לתיאור יריבו, הסתפק בתיאור עצמי בשתי אותיות בלבד: מ. ג.

שכנות טובה

מרדכי גולדמן (53), גבה־קומה, דליל־שער ובעל פנים בלתי־מגולחות וחרושות קמטים, לא היה דומה כלל במראהו

מואשם מרדכי גולדמן

"עוד בית קפה?"

(המשך מעמוד 7)

ניהם דעה קדומה שאין האוצר מוציא בנקל את מה שלקח לידיו.

מזון

מה אתה יודע על שמונת?

לפני 20 שנה הלבינו מי הירדן, ליד מח' לבת תנובה בדגניה, בשל החלב הרזה שנשפך המימה מחוסר קונים. רק השמנת והחמאה נשלחו העירה. על מנת להיאבק בשוקים עם תוצרת אוסטרליה ודנמרק. מאז זרמי הרבה מים בירדן, וחלק מהם, וממי הנהרות האחרים בארץ, גם לתוך החלב. כי מאז פרוץ מלחמת העולם עלה החלב הישראלי בדרגה. גרש מאור על ידי השוק הרעב. כדי להבטיח חלב שתייה. אסרו שלטונות המנדט. לפני 14 שנה, את ייצור השמנת, החירו רק ייצור מוצמץ של חמאה לצרכים מיוחדים. בחודש שעבר הגיעו לישראל מקצת מ"

במד"נה

לית. הן נחטפו מסניפי תנובה מיד עם היום הראשון. לאחר הכפית הראשונה היתה ה" התלהבות הכללית פחות: אינו טעם, שב" פיהם שמור עוד ינחות הקצפת הסמיכה ש- היתה בת לחייתם הקבועה של הקפה במו- לדתם המערב־אירופית, טענו שטעם השמנת לא היה שונה בהרבה מטעם הלבגיה. הגדיל לעשות הארץ, שמסר לבדיקה ל" מכוון התקנים מספר צנצנות, נוכח כי אחינו השומן בהן הוא בממוצע 15%, בעוד שה- ממוצע בארצות־הברית עולה על 25%.

תנובה מיהרה לפרסם הסברים: האחוז ה" נמוך נקבע על מנת לשמור על מחירה הנמוך של השמנת, לאפשר את צריכתה על ידי ה" מוני העם. בשביל אינו טעם (וכיס), כמו אלה היושבים במערכת הארץ, מוכנה היא

עודפי המזון האמריקאיים, בעיקר כמויות גדולות של חמאה. הייצור המקומי של חמ" או, שכמוצאה מהצפת השוק בחמאת יבוא וזלה הוכרו כחופשי, נפסק כמעט לחלוטין. לפתע הוברר כי חלק ניכר של החלב, ששי" מש לייצור מוצרי חלב, נשאר ללא שימוש. בהיעצות עם תנובה, הוצא צו המתיר שוב את ייצור השמנת. **לאיני טעם זכים.** הופעתן של הצנ- צנות הלבננות בשוק עוררה התלהבות כל"

שהצטברה בכמויות אגדתיות משך שלש השנים האחרונות במחסי מחשלת ארצות הברת, שהתחייבה לקנות את כל העודפים מידי האיכרים על מנת לשמור על גובה ה" מחר.

ליצר שמנת מעולה (ויקרה) הרבה יותר, שאחוז שומנה יגיע ל-30%.

עתונות

יהנה הקדושה בבית הקפה

האיש שישב ליד שולחן בית־הקפה הרים את עיניו בהפתעה. לפניו עמדה, לבושה ב- מעיל כחול, אורנה פורת, השחקנית הרגו" לה. שאת פניה זכר היטב מהופעותיה המרו- בות על במת הקאמרי. בידה האחת החניקה במעטפה חומה וגדולה ואילו את ידה השנייה, שאחזה בקרע של גיליון הארץ מיום ו' ש" עבר, הוסיטה כלפי האיש.

"אולי אתה מוכן", שאלה בקולה הצרוד- מעט, אותו קול שהרטיט לבבות במוניולוגים של ינהגת הקדושה, למתוח קו מתחת ל" מלה כן ולחתום?"

חופש הדעה. כאשר פתח הארץ בגל" יונות יום ו' המורחבים שלו לפני חודשיים,